

Arrest

nr. 220 353 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SMOLDERS
Westeindestraat 34
9990 MALDEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Belgische nationaliteit, op 7 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LIBRECHT, die *loco* advocaat I. SMOLDERS verschijnt voor verzoeker en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 februari 2018 dienen de heer A. R. O., de heer A. T. A. en de heer A. H. K. bij de Belgische ambassade te Abuja (Nigeria) een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D).

Deze worden op 17 oktober 2018 ten aanzien van elk van hen geweigerd en betreffen de bestreden beslissingen.

De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene wenst zich te vestigen bij de Belgische vader, A. M. A.. Op de documenten van de Belgische ambassade te Abuja die bij de visumaanvraag werden gevoegd, wordt duidelijk aangegeven dat het een humanitaire visumaanvraag betreft op basis van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 en geen aanvraag op basis van gezinshereniging. De vraag zal dus wel degelijk behandeld worden als een humanitaire vraag.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht.

Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het Verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

De referentiepersoon haalt in een schrijven d.d. 22.01.2018 aan dat betrokkene sedert zijn geboorte afhankelijk is van hem, omdat hij sedert het voltooien van zijn studies werkloos is. Betrokkene zelf bevestigt dit in een verklaring op eer d.d. 30.01.2018. Daarenboven stuurde de referentiepersoon regelmatig geld op naar betrokkene sedert maart 2017.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondertussen de leeftijd van dertig jaar heeft bereikt. Er wordt geen enkele verklaring gegeven waarom betrokkene tot op heden op geen enkel ogenblik werk vond. Er wordt geen bewijs geleverd dat dit b.v. omwille van fysieke, psychische of andere gezondheidsproblemen zou zijn. Een gezond persoon van dertig jaar, naar verklaring van de referentiepersoon met een universiteitsdiploma, wordt verondersteld op eigen benen te kunnen staan; het kan niet de bedoeling zijn dat men op deze leeftijd nog ononderbroken ten laste valt van één of beide ouders. Veel andere Nigerianen die niet over een universiteitsdiploma beschikken, zijn blijkbaar wel in staat voor zichzelf te zorgen. Het wordt niet duidelijk gemaakt waarom dit betrokkene niet zou lukken. Daarenboven woont betrokkene samen met zijn twee broers, die allebei zesentwintig zijn. Het is niet geloofwaardig dat drie jonge universitair geschoolde mannen blijven ten laste vallen van de vader en niet financieel onafhankelijk kunnen zijn of worden.

Bovendien wordt geen enkel bewijs aangebracht dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Omwille van deze vaststellingen kan aan betrokkene geen D-visum worden afgeleverd.”

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene wenst zich te vestigen bij de Belgische vader, A. M. A. Op de documenten van de Belgische ambassade te Abuja die bij de visumaanvraag werden gevoegd, wordt duidelijk aangegeven dat het een humanitaire visumaanvraag betreft op basis van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 en geen aanvraag op basis van gezinshereniging. De vraag zal dus wel degelijk behandeld worden als een humanitaire vraag.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht.

Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het Verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

De referentiepersoon haalt in een schrijven d.d. 22.01.2018 aan dat betrokkene sedert zijn geboorte afhankelijk is van hem, omdat hij sedert het voltooien van zijn studies werkloos is. Betrokkene zelf bevestigt dit in een verklaring op eer d.d. 30.01.2018. Daarenboven stuurde de referentiepersoon regelmatig geld op naar betrokkene sedert maart 2017.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondertussen de leeftijd van zesentwintig jaar heeft bereikt. Er wordt geen enkele verklaring gegeven waarom betrokkene tot op heden op geen enkel ogenblik werk vond. Er wordt geen bewijs geleverd dat dit b.v. omwille van fysieke, psychische of andere gezondheidsproblemen zou zijn. Een gezond persoon van zesentwintig jaar, naar verklaring van de referentiepersoon met een universiteitsdiploma, wordt verondersteld op eigen benen te kunnen staan; het kan niet de bedoeling zijn dat men op deze leeftijd nog ononderbroken ten laste valt van één of beide ouders. Veel andere Nigerianen die niet over een universiteitsdiploma beschikken, zijn blijkbaar wel in staat voor zichzelf te zorgen. Het wordt niet duidelijk gemaakt waarom dit betrokkene niet zou lukken. Daarenboven woont betrokkene samen met zijn twee broers, één van zesentwintig en één van dertig. Het is niet geloofwaardig dat drie jonge universitair geschoolde mannen blijven ten laste vallen van de vader en niet financieel onafhankelijk kunnen zijn of worden.

Er wordt geen enkel bewijs aangebracht dat betrokkene al dan niet een echtgenote/partner en/of kinderen heeft in het land van verblijf.

Bovendien wordt geen enkel bewijs aangebracht dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Omwille van deze vaststellingen kan aan betrokkene geen D-visum worden afgeleverd."

De motivering van de derde bestreden beslissing luidt als volgt:

"Betrokkene wenst zich te vestigen bij de Belgische vader, A. M. A. Op de documenten van de Belgische ambassade te Abuja die bij de visumaanvraag werden gevoegd, wordt duidelijk aangegeven dat het een humanitaire visumaanvraag betreft op basis van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 en geen aanvraag op basis van gezinshereniging. De vraag zal dus wel degelijk behandeld worden als een humanitaire vraag.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht.

Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het Verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

De referentiepersoon haalt in een schrijven d.d. 22.01.2018 aan dat betrokkene sedert zijn geboorte afhankelijk is van hem, omdat hij sedert het voltooien van zijn studies werkloos is. Betrokkene zelf bevestigt dit in een verklaring op eer d.d. 30.01.2018. Daarenboven stuurde de referentiepersoon regelmatig geld op naar betrokkene sedert maart 2017.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene ondertussen de leeftijd van zesentwintig jaar heeft bereikt. Er wordt geen enkele verklaring gegeven waarom betrokkene tot op heden op geen enkel ogenblik werk

vond. Er wordt geen bewijs geleverd dat dit b.v. omwille van fysieke, psychische of andere gezondheidsproblemen zou zijn. Een gezond persoon van zesentwintig jaar, naar verklaring van de referentiepersoon met een universiteitsdiploma, wordt verondersteld op eigen benen te kunnen staan; het kan niet de bedoeling zijn dat men op deze leeftijd nog ononderbroken ten laste valt van één of beide ouders. Veel andere Nigerianen die niet over een universiteitsdiploma beschikken, zijn blijkbaar wel in staat voor zichzelf te zorgen. Het wordt niet duidelijk gemaakt waarom dit betrokkene niet zou lukken. Daarenboven woont betrokkene samen met zijn twee broers, één van zesentwintig en één van dertig. Het is niet geloofwaardig dat drie jonge universitair geschoolde mannen blijven ten laste vallen van de vader en niet financieel onafhankelijk kunnen zijn of worden. Er wordt geen enkel bewijs aangebracht dat betrokkene al dan niet een echtgenote/partner en/of kinderen heeft in het land van verblijf.

Bovendien wordt geen enkel bewijs aangebracht dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

Omwille van deze vaststellingen kan aan betrokkene geen D-visum worden afgeleverd."

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2 In de synthesememorie wordt omtrent het taalgebruik betoogd als volgt:

"B.1. BETREFFENDE DE ONTVANKELIJKHEID

1. Concluant heeft belang

2. Schending van de taalwetgeving

Concluant stelt vast dat de diverse betekeningen in het Frans gebeurde, niettegenstaande dat de motivering voor de Minister telkens in het Nederlands werd opgesteld. Dit is een schending van een middel van openbare orde, met name de taalwetgeving, waarbij concluant zelfs niet moet doen blijken van een persoonlijk belang (RvV 29 maart 2016, nr. 164.870).

De beslissingen tot afwijzing van de visumaanvraag zijn dan ook volstrekt nietig.

B.2. Betreffende de gegrondheid.

1. Schending van de regeling inzake taalgebruik.

Art. 51/4, lid 2 Vreemdelingenwet stelt onder andere dat de taal van het onderzoek tevens de taal van de beslissing, waartoe het aanleiding geeft, dient te zijn. Bijgevolg is het niet mogelijk dat de motivering voor de Minister in elke bestreden beslissing werd opgesteld in het Nederlands terwijl de betekening van de bestreden beslissingen in het Frans werd opgesteld.

De bestreden beslissing dient dan ook nietig te worden verklaard."

Artikel 51/4, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat ressorteert onder "Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen", "Hoofdstuk II. Vluchtelingen en personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen" en "Afdeling I. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus" van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"§ 1.

Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied."

Artikel 39/14 van dezelfde wet luidt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

In de mate dat wordt gehekend dat de proceduretaal het Nederlands is, wijst de Raad erop dat *in casu* de proceduretaal niet wordt bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen zijn gesteld in het Nederlands zodat de proceduretaal het Nederlands is. De omstandigheid dat de akten van kennisgeving in het Frans is opgesteld, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin wordt het belang aangetoond bij de grief dat de kennisgevingen in het Frans gebeurden. Er werd immers een beroep ingesteld bij de Raad waaruit de kennisname van de bestreden beslissingen blijkt. Tot slot weze het nog opgemerkt dat een gebrek in de kennisgevingen, *quod non in casu*, niet kan leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissingen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Onder verwijzing naar artikel 39/59, eerste lid van de vreemdelingenwet zet verweerder in de nota met opmerkingen uiteen dat het belang persoonlijk en rechtstreeks dient te zijn. Naar de mening van verweerder heeft de heer A. M. A. niets te maken met de bestreden beslissingen zodat voormelde heer *in casu* de vereiste hoedanigheid ontbeert om met betrekking tot de bestreden beslissingen een annulatieprocedure in te stellen nu de beslissingen niet tegen hem gericht zijn.

In de synthesesamenvatting wordt verduidelijkt dat voormelde heer het verzoekschrift heeft ingediend in eigen naam en niet in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger van zijn meerderjarige kinderen zodat enkel rekening wordt gehouden met het indienen in eigen naam. Verder wordt gesteld dat hij van oordeel is dat er een direct en rechtstreeks causaal verband bestaat tussen de bestreden beslissingen en het nadeel dat hij hierdoor lijdt. Hij is immers vader van vier meerderjarige kinderen, waaronder de drie kinderen waarvoor het afleveren van een visum D individueel werd geweigerd, zo stelt hij. Hij besluit op dit punt dat hij, zijn echtgenote en zijn dochter hierdoor geraakt worden aangezien zij samen in directe aanwezigheid met de drie zonen/broers hun gezins- en familiaal leven wensten te beleven, wat de bestreden beslissingen onmogelijk zouden maken. Een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) ligt naar zijn mening voor.

De Raad wijst erop dat artikel 39/56 van de vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”*

Betreffend belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissingen van 17 oktober 2018 waarbij de afgifte van een visum type D ten aanzien van de heren A. H. K., A. T. A. en A. R. O. werd geweigerd. De bestreden beslissingen hebben met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens verzoek *in casu* wordt geweigerd. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de heer A. M. A. niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissingen aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip ‘hoedanigheid’ of ‘procesbevoegdheid’ is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). De heer A. M. A. heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissingen een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissingen niet tegen hem gericht zijn.

3.2 Volledigheidshalve wijst de Raad nog op hetgeen volgt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Het is in de eerste plaats de taak van de verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het EHRM beperkt het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de heren A. H. K., A. T. A. en A. R. O. enerzijds en de heer A. M. A. anderzijds in die mate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen zodat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Dergelijke bijzondere afhankelijkheid wordt niet aangetoond.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

Het onverschuldigd gekweten rolrecht (voor de heer A. R. O., de heer A. T. A. en de heer A. H. K.) ten belope van 558 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 558 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN